

Jelek csillagtérképei

Verebics Katalin kiállítása

C SERHALMI LUCA

Godot Galéria, 2018. IX. 26. – X. 20.

Jelek, szimbólumok, nyomok megértése és visszaolvasása működteti a kultúrát és a civilizációt. A legalapvetőbb rendszerek is – mint a nyelv – folyton értelmezési korlátokba ütköznek, hiszen az egyes jeleknek tulajdonított értelem nem konkretizálható végérvényesen, a környezet és a szubjektum mindig át- és átalakítja azokat. Verebics Katalin legújabb alkotásain a jelek hagyományos fogalmköre kitágul. Miféle jelentéssel bírhat az, amit nem az emberi értelem hozott létre, de még csak szabványosított tartalommal sem ruházta fel? Verebics Katalin az anyajegyek mikrokozmoszát emeli ki ebből a tartományból.

VEREBICS KATALIN: *Félisten*, 2018,
olaj, vászon, vegyes technika, 90×73 cm

nyakon lévő anyajegyeket, majd a háton, a csípőn és a hónaljban találhatóakat. Verebics aktjain egész csillagtérképeket alkotnak ezek a pontok. Két kör alakú festményén, az *O75-I* és az *O75-II* címűeken (d-75cm) egy meztelen test részlete véletlenszerű kivágatban látható, ami a hajlatok kuszaságával még a testrészek azonosítását is megzavarja. A dominánsan sok anyajegy a testen mintha arra hívná fel a figyelmet, hogy egy ismert test és a személy ezek által a jelzések által is azonosítható, ezekkel igazodhatunk ki egy ismerős testen, akár egy térkép segítségével. Bensőséges titok, amelybe a kép nézője csak bepillantást nyer, a festmények az arc ábrázolása nélkül is a legintimebb personalitásról tesznek tanúbizonyságot.

Érdekes asszociációkat szülnek azok a kisebb méretű kollázsok, amelyekben frontális arcképek láthatóak az arcokon fekete pöttyökkel, mesterséges anyajegyekkel. Ezeket a furcsa pöttyöket a portrék modelljei tetszőlegesen rendezték el magukon. Mintha pont az önálló

VEREBICS KATALIN: *O75 I.*, 2018, olaj, fa, Ø 75 cm

Az anyajegyek ismerete egy másik ember testén az egyik legintimebb tudás. Amikor megjegyezzük a kézfejen, a karon vagy a

felépítéssel mondanának el valamit a bensőről. Az arc a legbeszédesebb testrész, amelyről az illető lelkiállapotára vonatkozóan a legtöbb információ olvasható le, gondolatban ezt idézzük magunk elé, hiszen ez a legegységesebb testrész. Arcról olvasni mélyrehatóan mégis csak az illető ismeretében lehetséges. Nem véletlen, hogy a személyes kapcsolat megjelenítéséhez Verebics Katalin nem modelleket kért fel, hanem barátait, családtagjait örökítette meg. Az arc nélküli aktok intimitása és az arcokról leolvasható jelek gondolata így kontraszt nélkül egészíti ki egymást. Verebics művészetében talán a legmeghatározóbb a bensőségesség, a személyesség élménye. Sokszor dolgozik saját testének képével, ami a női test tiszta esztétizmusa mellett az ahhoz való viszonyulás folytonos vizsgálata is, az énkép és a művész mint a művészet folytonos játéka.

Nem kizárólag a bensőségességnek tekinthető jelrendszerek inspirálják Verebics Katalin művészetét: az ókori kultúrák tárgyi emlékeit is beépíti képvilágába. Az örökkévalóságnak szánt műalkotás alapvető emberi ösztönből fakad. Az üzenetet különböző szimbólumok, jelrendszerek, állandósult motívumok segítségével kívánták eljuttatni az utókornak, melyekkel saját korukban is szavak nélkül szólhattak társaikhoz. Verebics ezeket a halhatatlan motívumokat festményeken és kollázsokon egyaránt ötvözi a női test képének hús-vér mulandóságával. A régi művek idővel mégis veszítenek relevanciájukból, a jelek üzenete megkopik, a tartalom eredeti igazsága feltárhatatlanná válik, hiszen már kortársi viszonylatban is nehezen átélhetőek és megérthetőek más kultúrák gondolatai.

Verebics eddig is preferált színvilága uralja új műveit is. A fémes árnyalatok, a világos bőrfelületek, fehérek, hideg rózsaszínek közé a gyakori barna komor melegséget csempész. *Jordan-project* című új sorozatában a sötétszürke jutott meghatározó szerephez. Ezeknek a műveknek az alapja egy fotósorozat, amelyen Verebics Katalin testét holt-tengeri iszap fedi. A bemocskolódás, bemocskoltság témakörét felidézve az iszap a látható és látványos bőr elfedése által láthatatlanra vonatkozik. A *Jordan-project* kardinális vizuális élménye a foltszerűség, még ha ez nem kirívóan ütközik a sorozat eltérő médiumainál. A fényképeknél a bőr és az iszap materiális különbsége egyértelmű, így nem csak a színek képezik a foltok különbségét. A sorozat festményeinél a nagy méretű piros, szürke és fehér színfoltok dominálnak, amelyek tola- kodó látványukkal elrejtik a mögöttük húzó- dó arcot és embert új bőrt alkotva rajta. Verebics ugyanezzel az iszappal készített testlenyomatokat hosszú papírszalagokra, melyeken a test képét kivehetetlenül őrző foltok szinte megsértik a nemes papír szentségét, absztrakt módon is érzékletesen ábrázolva a makulátlanság megszűnését.

Új sorozatainak művészetének állandóan személyes jellege reflektál erre a kérdéskörre. Nemcsak a kapcsolatok, de a jelek egyéni értelmezését, a nyomok maradandóságát, a látható és láthatatlan jelzések, az olvashatóság kérdéskörét is körüljárja, hiszen minden jel és minden olvasat egyedi, ahogy az én értelmezésem is szubjektív interpretációja a nyomoknak, amelyeket Verebics a képein hagyott.

VEREBICS KATALIN: *Kompozit I.*, 2018, olaj, vászon, vegyes technika, 90×70 cm

VEREBICS KATALIN: *Hold*, 2018, olaj, vászon, 70×70 cm